

Căprioara

Dan Lazarescu

Cât de ferită, gingașă făptură,
Parcă din adiere moale-nfiripată
Răsari din roua dimineții câteodată
Și te topești discret în umbră...căprioară.

Parc-ai purta în tine toată teama
Cea, ancestral, de tot ce-i viu purtată,
Delicatețea parcă ai purta-o toată
În pași tăi... când treci, cărarea nu-și dă seama.

Te-ndrești timid spre ochiul de poiană
Unde-au crescut sub blânda Lună muguri
De dulce floare albă pe verzi ruguri
De mure, să te ospătezi în taină.

Te duci apoi tăcută la izvoare
Doar de jivine din păduri știute
Și când te-adăpi, pui păsări să asculte
În locul tău la sunete bizare.

Dispari în sânul codrului ca ceața
Ce-n razele de soare se destramă.
Te-ascunzi, în lăstariș și-n vâl de teamă
Acoperită, te găsește dimineața.

De zi ferită, gingașă făptură,
Parcă dintr-o mătase arămie-nfiripată
Răsari din umbra nopții câteodată
Și te topești în dimineață...căprioară.